

Пжтятъ на хубавицата, когато ще отива въ двореца, трѣбвало, споредъ царския обичай, да бжде посланъ съ зелено сукно. Сукно, обаче, недостигнало, защото хубавицата живѣла още въ гората. Тогава станало нѣщо друго. Подъ стѣпките ѝ почвало да никне зелена трева и да цвѣтятъ цвѣтя, а самата тя пѣла тъй сладко, че всички птички отъ разнитѣ краища на земята долетѣли да слушацъ пѣсенъта“...

Какъвъ чуденъ символъ за царственото шетствие на пролѣтъта!

А кой създава приказкитѣ? Безсѣмнено бабитѣ. Тази приказка съмъ я слушала отъ баба си още презъ моето ранно детство; тя—отъ своята баба и т. н. Мжжетѣ се считатъ за много сериозни, за да се занимаватъ съ бабини приказки. Днесъ има вече модерни писатели, които измислятъ приказки, или предѣвкватъ старитѣ бабини такива, но тѣ го правятъ повече по други съображения: детската литература има пазаръ. **Безвъзмездно сж ги творили само бабитѣ, подвластни на единъ несъзнателенъ вътрешенъ подтикъ за творчество.**

Такъвъ е дѣла на жената въ словесната литература.

Отъ Хомира насамъ при напредналитѣ народи творчеството като че ли почва да се индивидуализира. Така въ поезията наредъ съ фигуритѣ на мжже автори застава елегантния образъ на Сафо. Въ кой културенъ народъ не е преведена нейната прекрасна поезия!

До ренесанса все по често и по често започватъ да се срѣщатъ имена на жени поетки, художнички и музикантки. Ще спомена само за нѣжнитѣ стихове на Маргарита Валоя, нещастната напустната жена на Хенрихъ IV, известна подъ името царица Марго.

Друга една жена, наварската царица Маргарита Ангульомъ била покровителка на литература и изкуство и сама подъ името Хертамеронъ пишела поезии. Известна е нейната сбирка стихове озаглавена „Маргарититѣ на принцеса Маргарита“. Тази епоха не е от-